

ID 227180433

Tabor

**Rojaki na grobu zgorelega pesnika
Franceta Balantiča v Grahovem**

**»... Zbral sem tvoje blede vence
in jih vse zažgal,
z ožganimi rokami
sam sem, vse sem žrtvoval.«**

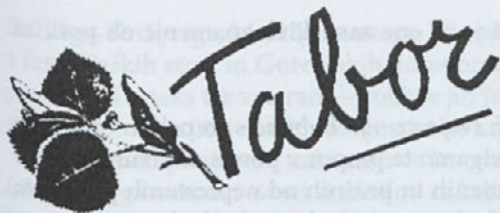

**TABOR
10-12 • 2007**

VSEBINA

Simbol slovenske bitnosti - Albin Magister ml.	145
Sen o vrnitvi - France Balantič	148
Škof dr. Gregorij Rožman na mrtvaškem odru - Bogomir Š.....	148
Našemu škofu v spomin - Domobranec	150
France Balantič - Dr. T. D.....	151
Božič - Korošec	155
Brezno groze - Slovenski dom, 26. sept. 1942	157
Lažna listina morilcev - Igljč Zdravko	168
Kolaboranti okupatorja - Šmalc Edo	173
Revolucija - Korošec	186
Sv. Urh stražar pred vrati bele Ljubljane - Korošec	187
Nalog o nameravanem umoru - Štab 1. bataljona partizanov	190
Zapoved o ustanovitvi italijanskih oddelkov - glavni štab partizanov...	191
Tri za lahko noč	192

Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Oktober–December 2007 • Ljubljana

Albin Magister ml.

SIMBOL SLOVENSKE BITNOSTI

*(Nagovor ob blagoslovitvi prapora Društva slovenskih borcev
v Argentini v nedeljo dne 16. februarja 1958)*

Kdor bi mislil, da smo v cvetnem maju in žitnem juniju tisočdevetstopenin štiridesetega leta, ko so naši izdani bataljoni izkrevavali na oltarju svobode – za svobodo domovine in vsega sveta - naredili križ čez našo usodo in se pod težo zločinskega mešetarstva Albijonov in komunistov predali obupu in malodušju, bi se gotovo motil.

Res je morda katerega v nedopovedljivi žalosti za mrtvimi borci in prijatelji, objela depresija brez volje za življenje, vendar tako stanje je prešlo, kajti srce je šlo svojo pot.

Vsi nosimo globoko v sebi, v vsem svojem mišljenju in čustvovanju vtisnjene besede velikega pesnika slovenske usode:

*»Manj strašna noč je v črne zemlje krili,
Kot so pod svetlim soncem sužnji dnovi!«*

Vsa človeška zgodovina, od zibeli do groba, kakor je trdil že sveti Avguštin, poteka v znamenju borbe dveh svetov; v enem so sinovi luči, za drugega se bore otroci teme, ali kakor stoji na drugem mestu: na eni strani so otroci svobodne, otroci sužnje pa so drugi. Svoboda pa

020073619

je tisti največji dar božji, ki je za ene zanesljivo znamenje ob poti, za druge pa je kamen spodtike.

»*Legionarji, domobranci, svojo zemljo ljubimo,*« so peli in tudi tako čutili s srcem. Zato borci dvigamo ta prapor v ponos na strumne vrste prekaljenih bataljonov, utrujenih in prašnih od neprestanih pohodov, a neizprosno zvestih, zvestih do smrti idealu svobode, ki je ena sama nerazdružljiva, nedeljiva, verska narodna, osebna.

»*Kaj nam mar je smrt, da je le sovrag naš strt,*« pričajo njih danes že bele kosti potrjujočo resničnost tistega stiha: *manj strašna noč je v črne zemlje krili...*

V imenu svobode dvigamo prapor, svojo neoskrunjeno zastavo za večno vredne življenske ideale danes, včeraj in vedno. Kajti zavedamo se: bele naše so ideje, lepe sinje so naše uniforme, rdeča je prelita kri deset tisočev naših bratov.

Ponosno se oziraje na našo pot – naš križev pot – danes z zadoščenjem ugotavljamo pravilnost naše poti. Iztrgani po lastni volji iz domače zemlje, kjer je vsakdo izmed nas pustil kos krvavečega srca, smo ohranili dostojanstvo človeka in pod svetlim soncem uživamo prostost svobodnih ljudi.

Naj ne pozabi mladina, ki danes stoji ob praporu svoji očetov, da so tisoči umirali v rani mladosti, ali zrelih letih, da mi danes moremo živeti srečnejše dni. Naj ve, da so danes med nami ljudje, katerih leta ne poznajo drugega kot dolge kilometerske marše, v mrazu ali vročini, neprespanih noči, neskončnost samotnih, nevarnih straž in zased, silnih borb ter mrtvih in ranjenih okoli sebe.

Dekleta in fantje, če je bilo nam prihranjeno živeti v deželi, ki je in ostane naš up in naša bolečina, in kjer danes po besedah pesnika »*hlapci cvilijo ponižno kakor psi*«, vedimo, da nam ta ideal ni bil podarjen, temveč s krvjo in znojen priborjen.

Zato se danes vsi skupaj ob tem praporu povežimo v »*enoto, kamenito gmoto*«, skupaj z preživeliimi hrabrimi borci Rupnikovega bataljona,

Stiškega, Križevega, Meničaninovega, Novomeškega, Laškega bataljona, s fanti Vaških straž in Gorenjskih domobrancev, s četniki iz Grčaric in junaki iz Turjaka ter veterani – kolikor jih je še – Štajerskega bataljona, in z vsemi katerim je ideal slovenstva in krščanstva nadvse drag.

Naj se pod praporom naše zastave še v naprej zbirajo sinovi in hčere izkrvavelega naroda, svesti si idealov za katere so trpeli in umirali naši bratje! Marsikaj nas dela različne, a naša težka, slavna preteklost, je tista, ki nas druži.

Ni okolje, ki človeka naredi, če človek noče. Da bi imeli med nami več ljudi, ki si okolje podrede, zato simbol slovenske bitnosti še posebno pozdravljamo.

Da bomo vsi, ki smo in ki še pridejo za nami, v tem tujem kraju, ki pozna druge običaje in ima drugačen pogled na svet, ohranili pristnost slovenske bitnosti. Da bodo sinovi spoštovali spomine, ki vežejo starše na dom in bodo potomci slovenskih beguncev ponosni na junaške epopeje svojih prednikov. Da bo šla iz roda v rod slovenska beseda in slovenska izročila in bo ostala živa tista vez, ki nas priklepa na deželo pod Triglavom, »*Slovenija lepa si in moja si!*« zato, in prav zato blagoslovljamo ta prapor!

In Bog nam daj dočakat tisti dan, ko se bomo mogli pohvaliti z besedami v Grahovem zgorelega pesnika-domobranca: »*kako doma je dobro in lepo, vsi dnevi nosijo klobuk postrani*« in zavriskati na zemlji naših dedov ter napiti z nesmrtnimi verzi slovenske »Zdravljice«:

*Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!*

France Balantič

SEN O VRNITVI

*Ko boš, tujina, vso mi kri izpila,
ko neizgovorjena bo beseda
prišla kot ogenj mi na usta bleda,
bo davna želja domu me vrnila.*

*Na srce dal prsti bom kot zdravila,
sprejel me vase bo pozdrav sosedu,
spoznala na planini me bo čreda
in v duši bo zaplala nova sila.*

*Okusil spet bom sok planinskih trav
– spomini nanj skelijo kakor rane,
ki jih zastrupil dolgih cest je prah.*

*Domači kraj, kako mi spet boš drag!
Kako bom ljubil gore razkopane,
dokler ne bom med njimi tih zaspal*

Bogomir Š.

ŠKOF DR. GREGORIJ ROŽMAN NA MRTVAŠKEM ODRU

Pred 49. leti, 16. novembra 1959 je umrl veliki škof, naš oče in vodnik.

Vse pokojnikovo delo je bilo posvečeno Bogu in narodu z iskrenim, nikdar sebičnim očetovskim srcem. Je kakor ena sama niz žrtev in premagovanj, udarcev in trpljenja, odpovedi in ljubezni.

Bil je mož vedrega duha, odločen in neustrašen in takega je potreboval narod – potreboval dvakrat – narod na križ prubit in osamljen!

Njegov glas iz stolne prižnice ljubljanske v tistih črnih dneh, je bil kakor svetilnik čez viharno morje, njegova beseda je bila kakor grom zapovedi z gore sinajske.

Zamanj so bili vsi sovražni napadi, vse blatenje in umazanija, s katero so hotele protinarodne sile onemogočiti njegovo veliko poslanstvo; škofov glas je bil silni in njegov lik je in bo ostal kokor čist, ognjen steber, ki gre pred narodom.

Prvi del njegovega škofovega gesla: »TEŽA KRIŽA – in plačilo« je dopolnjeno do roba. Plačilo pa mu je pripravil Vsemogočni.

Gregorij Rožman, žrtev
povojnega montiranega
procesa, z materjo in
sestro na Koroškem

NAŠEMU ŠKOFU V SPOMIN

Bil je oče vsem: pravovernim in zapeljanim, tudi tistim, ki so ga krivo sodili in klevetali. Njegova sobica tam pri sv. Lovrencu v Clevelandu je bila kakor odprto srce, ki je vsem delilo ljubezen in tolažbo.

Od tu se je razdajal. Ko veliki misijonar, škof begunec je hodil po Združenih državah, prihajal v Kanado, v Argentino in v Evropo, ter povsod iskal Slovence.

Nas je bodril in se veselil naših uspehov, predvesm pa nam je vedno polagal na srce naj ostanemo stanovitni v veri in zvestobi narodu. Njegova prošnja je zalegla.

Veliko je trpel zaradi divjanja komunistov proti njemu; za ljubezen je prejemal sovrašтво, za njegove lepe nauke je dobil obrekovanje. Begunstvo ga je zadelo z vso težo in do kraja obtežilo njegov križ. Toda pod to težo ni klonil, nikdar niti ene same besede ni spregovoril proti njim, ki so bili krivi njegovega trpljenja. Vse je daroval Bogu, da bi jim Vsemogočni podelil milost spreobrnjenja.

Težka je bila njegova bolezen, a jo je prenašal in trpel molče. Ko se je po operaciji njegovo zdravstveno stanje tako poslabšalo, da so zdravniki izgubili vsako upanje, je dejal: »Silno trpim, a vse trpljenje darujem za komuniste.«

Tako je poln ljubezni končal in odšel pogledat k njim, ki jih je imel vedno za svoje – naše mučence. Prepričani smo lahko, da je ob njih, ki so krona njegovega nauka, našel mir in stotero plačilo.

Naj bodo te vrste v hvaležen spomin našemu škofu, ki nas je učil resnice ter prvi javno in neustrašeno obsodil komunistično zmoto.

*Eno je, kaj drugi mislijo in pričakujejo od tebe,
drugo pa, kaj sam misliš o sebi - to je pomembnejše!*

Dr. T. D.

FRANCE BALANTIČ

Balantič je na splošno malo poznan. Kot pesnika poznamo iz revolucije, posebno ko je gorel v plamen novim rodovom. Umrli je živa domobranska plamenica, zato ga je komunistični režim črtal iz seznama slovenskih literarnih ustvarjalcev.

Zgorelo je njegovo srce, onemel njegov jezik, toda njegova preroška pesem je ostala, v kateri Balantič živi in poje za naš čas in za pozne rodove, kljub domovini, ki je mačeha zanj.

Naša dolžnost je, da cenimo ideje, katerim je on v pesmih izgoreval svojo dušo in sanje, in dejansko zgorel v oni grozni grahovski noči novembra 1943.

France Balantič je bil rojen dne 29. novembra v Kamniku. Ob njegovi smrti so mu živeli: oče, mati, dve sestri in ded. Na svojo družino je bil Balantič zelo navezan. Njegova predšolska mladost so mu bile »gore razkopane«. V Ljubljani je študiral na klasični gimnaziji, vendar zaradi bolezni – plućnice je moral prenehati s študijem. Zdravil se je doma.

Ko je izbruhnila vojna je Balantič zopet prišel v Ljubljano se ponovno vpisal v razred in končal gimnazijo. Živel je pri svojem prijatelju Francetu Kremžarju, katerega oče je prevzel vso skrb za pesnika. Počitnice sta s Kremžarjem preživela v Dobropolju, kjer si je utrdil zdravje. Nekaj časa je pozneje stanoval v Ciriloven domu, potem pa v Mostah. Tu je delil usodo moščanskih fantov, s katerimi je bil 27. junija odpeljan v Gonars. Tam je ostal do novembra. Kmalu po novem letu 1943 se je vrnil in prijavil Vaškin stražam v Grahovem, kjer je bil poveljnik postojanke Kremžar.

France Balantič

France Kremžar

Preživel je hude septembrske dni in komunistično obleganje Pudoba od koder se je čudežno rešil. Prijavil se je domobrancem in služil nekaj časa na rudniškem bloku, nato pa ob prvi priložnosti šel s Kremžarjem spet v Grahovo, da stražita vrata v cerkniško dolino in ljudi, ki so se jima prirasli k srcu.

V noči od 23. na 24. november so posadko obkolile Dakijeve tolpe. Fantje so se junaško branili do drugega dne, ko so partizani pripeljali italijanski top in začeli streljati v Kranjčevo hišo, kjer je bila postojanka. Podrli so streho in del hiše, nato pa jo zažgali

Nekako ob enajstih zvečer se je začelo kaditi skozi pod prav pod Balantičem. Klečal je na podu, tako, da je imel glavo z obrazom na tleh, roke pa iztegnjene predse. Z njim je umiral tudi France Kremžar. Tik pred smrtjo je France mislil nanj rekoč: »O kako velik umetnik umira z menoj!« Potem mu je segel v roko in rekel: »France, skupaj bova umrla!«

To je bila mlada življenska pot Balantiča. Na zunaj nič kaj posebnega, če pa pogledamo njegove pesmi, vidimo, da je z njegovo tragično smrtjo vsak njegov verz dobil sijaj, ki zatemni marsikaterega literata. Iz nepoznanega domobranca je vstal človek, ki je vseskozi živo čutil smrt v dimu in ognju in ni mogel razumeti, zakaj se mu greh in svet tako ponujata.

Kot človek je bil v začetku pesniške kariere izrazito erotična narava, ob enem pa globoko duhoven, ki je živel za Boga. Svet in življenje je gledal v svitu Luči in Teme, Boga in Greha. Nujnost tega je bil boj, ki ga je dosledno boril v sebi in trepetal, da mu reotične sile, ki so divjale v njem, ne uničijo beline njegove duše.

Prav iz tega boja je vzknila njegova prva pesem. Njegove pesniške sile ni vzbudilo ljubezensko nagnjenje, kot navadno pri pesnikih, temveč doživetje boja med čistostjo in strastjo, kakor ga čuti religiozni človek ob mladostnem erotičnem prebujenju. Goreče je molil k Bogu za usmiljenje in moč:

*»Pogasi ogenj v mojih belih dvorih,
da ne zgore zaklenjeni zakladi,
ki čakajo na prvi klic pomladi..«*

Njegove prve pesmi smatramo tri na temo izseljencev, ki jih je napisal kot domačo nalogo v sedmi šoli. Te so: *»Veliki greh, Zamanj. Sen o vrnitvi.«*

Tretji ciklus šestih pesmi iz te dobe *»Na blaznih poteh«*, ki pa ni ohranjen kaže, da ga je vedno bolj prevzemala strastna erotičnost in ga odtujevala Bogu. Prazen in nemiren obljublja Bogu:

*»Ko zažgem na tvojem se ognjišču,
naj bom Tvoj beli plamen na križišču«*

Padel je, morda samo enkrat, Bog ve. Iz tega padca je še bolj zahrepenel po milosti, iz katere je zavpil svoj presunljivi uresničeni prived:

*»Goreti hočem sebi, novim dnevom,
da zapoje spokornim spevom!«*

V teh besedah je že realna slutnja njegove tragične smrti, ki jo je vdano sprejel iz božjih rok. Kljub žrtvi pa se še vedno imenuje Judeža, ki poljublja Gospoda.

Čuti, da je sredi razdejanja, zgubljenj v vrtincu:

*»Že davno sem s smrtjo oskrunil roke
in v sebi ne morem več najti svetlobe«,*
je zapisal v pesmi *»Na razpotju v blaznih hvalnicah.«*

Obtožuje se Bogu *»da je le tkanina revna, raztrgan prt«*, a ga vendar prosi: *»Razgrni me prek svojega dvorišča.«*

To je klic mornarja, ki želi veslati na drug breg, a ga v predanosti spet vabi ljubeča oseba:

»Nikar še k bregu ne veslaj! ...sedaj je čas... sladkost kot mleko me tišči... le moje vino vase me pretoči, oropaj me, zadaj mi težke rane, vse, vse mi vzemi, prav nič naj mi ne ostane.«

To je bil višek boja a tudi višek odločitve, ko jo pesnik z odločno kretnjo zavrne:

*»Najin čas je minil.
Zbral sem tvoje blede vence
in jih vse zažgal,
z ožganimi rokami
sam sem, vse sem žrtvoval.«*

To nam priča, da je bila to zanj velika žrtev in odpoved. Podobo te žrtve odpovedi je v spremenjeni obliki postavil na čelo svojega sonetnega venca, ki se začinja: »Trohneče vence sem si strgal z glave...«

Vsebina venca t. j. 14 med seboj povezanih sonetov z magistralom – je odrešenje od smrtne groze. Od zemskih strasti in obupa v duhovno pojmovanje življenja in radostnega pričakovanja zadnjega hipa, ki naj ga pripelje v onostrastvo.

V Balantičevem delu je toliko bogastva in lepote, toliko biserov slovenske besede, da človek obstane nad vsakim verzom posebej. Če velja trditev, da v trpljenju rastejo najlepše stvari, potem to velja v polni meri za Balantičevo živlensko in umetniško pot.

Ta živ privid je vzrok, da se mu je tako mudilo živeti, da tako čim bolj obogati druge.

Da pa se je njegova tragika dopolnila v celoti, se je zgodilo še nekaj: Vse rokopise ki jih je imel pri sebi, je dal hraniti zaupni osebi v Grahovem, ki pa jih je iz strahu, da bi jih komunisti ne dobili, vse sežgala. Tako je z Balantičevim telesom zgorela tudi njegova pesniška zapuščina zadnjega leta, ki bi bila verjetno krona vsega njegovega dela, gotovo pa najlepša dokumentacija tedenjnih stisk in borb.

To je zelo površen opis življenja in dela mladega pesnika, ki niti 22 let še ni dopolnil. Sprejmimo ga za svojega, ali pa vsaj ne bodimo med tistimi, katerim je v svoji pesmi tožil:

»Moj god ne bo nikoli praznovan.«

On je bil izgnanec, kakor mnogi izmed nas, zato je mogel po pravi reči:

»Kako bi rad doma življenje služil.«

ZVEZA DRUŠTEV SLOVENSКИH
PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV
IN KONZORCIJ TABORA

ŽELITA VSEM NAROČNIKOM IN PRIJATELJEM
NAŠEGA GLASILA
BLAGOSLOVLJENE BOŽIČNE PRAZNIKE
V DOŽIVETJU SPOMINA
OTROŠKE SREČE OB JASLICAH
TER ZDRAVJA IN SREČE
V NOVEM LETU 2008!

Korošec

BOŽIČ

Kakor v odmev hvalnice in pozdrava one noči tam od betlehemskih brd, se bodo ustavile naše misli, naša hrepenenja in želje ob jaslicah, kjer je bila rojena Ljubezen, Mir, Svoboda, zavita v plenice revščine in prezira.

V Bogkovem kotu, na žametnem mahu, z moko risanih stezicah, na papirnatih pastirjih, nalepljenih na trske, zasajene v mah na ovcah in kozlu z odtrganimi rogovi.

Vsak je imel svoje ime in zgodovino in na vsakega je pripet spomin, ki zagori, kakor zvezde v božični noči.

Ob jaslicah se nam je odkrival nov svet, tuj in neznan dober in ubog z drobnim Jezuščkom, z zaskrbljeno Marijo in Jožefom, z ubogimi pastirji, pa z mrzlimi in brez srca ljudmi in z barabo Herodom.

Tako majhen je bil ta svet iz te betlehemske ograde, pa vendar dovolj velik, da smo našli v njem ljubezen in vero, pa spoznali hudobijo in samoljubje.

»Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji«, je bil slavospev Bogu in želja miru ljudem.

Pa je vstal Herod v samovolji in bojazni za lastni prestiž ter na pozdrav Ljubezni in Miru odgovoril z lažjo in umori.

Ta zgodba gre skozi dva tisoč in več let vse od one noči in od začetka, in naš čas je zajela, še posebno naš čas.

»Ne bom ti služil. Ne priznam te!

Pod masko svobode in bratstva so prinašali suženjstvo in morijo za vse, ki so jim bili ovira na poti. Zasleypljeni sovraštva so bili pijani krvi. Ni jim bila važna cena nedolžnih, *kdor ni slepo z nami ni nedolžen* ni jih ganilo trpljenje, *ravno s tem jih bomo uklonili!*

V neskončnost gredo morije nedolžnih otrok in solze izropanih mater.

Pred jaslicami se bomo spomnili vsak svojih in vseh, ki so trpeli in morali umreti, da se je krvavi tiran in njegova pijavka bohotil skoro pol stoletja.

Toliko je trpljenja, smrti, pogrešanih in solz obupanih blizu in daleč od nas. Vse to nas prizadene in sočustvujemo z trpečimi, zato povejmo novorojenemu Detetu, da jih potolaži, da bo tudi zanje odmeval spev Bogu in mir ljudem.

Mir ljudem, spoštovanje in strpnost vseh, po vsem svetu.

Sprejmimo ta pozdrav, kot nekoč ob jaslicah v kotu in nesimo ga tudi drugim skozi naš čas.

Partizansko gibanje so vodili komunisti, ki so bili pod vplivom sovjetskih boljševikov. S terorjem so povzročili odpor prebivalstva in nastanek vaških straž.

BREZNO GROZE

Meseca septembra 1942 je vaška straža iz Begunj in okoliških vasi prišla do Krimske jame v gozdu med vasjo Kožljek in med Rakitno. Kaj je našla tam pripoveduje očevidec, ki se je po vrvi spustil v jamo:

»Še je prostor v Krimski jami! Ta grožnja mi je kakor udarec s kladivom ostala v spominu od vsega s čimer so me partizanski komisarji mučili pri zaslišanju menda tri dolge ure.

»Še je prostor v Krimski jami! Je bila grožnja, ki so jo ponavljali pri vsakem mojem odgovoru tam pod smrekami v globeli Zale.

Ko so prejšnji večer postavili strojnice okoli hiše, ko so me vso noč

Ivan Maček-Mátija, poveljnik OZNE

gonili po gozdovih in gmajnah, ko me je vsake toliko dregnila v hrbet trda cev partizanske puške, ko se je politični komisar zagrizenega, nervoznega obraza in redkih besedi, pred mojim nosom igral z revolverjem – zmeraj sem se z grozo spominjal samo Krimске jame.

In z grozo so se je spominjale žrtve slednjo noč pozimi in spomladi iz vasi od Pokojišča do Begunj, Sv. Vida do Blok, od Otav do Rakitne in Borovnice in Iga.

Vsako noč je požrla koga iz teh naših krajev.

Ljudje so si šepetali, – samo šepetali, zakaj terenski odbor OF je bil noč in dan na delu – da partizani svoje obsojence žive mečejo v to grozno jamo.

Vsako noč se je iz nje razlegalo divje tuljenje, kakor da v njej poginjajo volkovi, – so pravili.

Kakšni volkovi – bili so fantje iz hribovskih vasi, ki niso marali boljše vizma. Med njimi so bili celo »nezanesljivi« partizani, morda jih je bilo osemdeset, ki so jih zmetali v jamo, kot morebitno »belo gardo«. Bile so dekleta iz Begunj, bile so ženske iz Cerknice, ki so jih partizani zvabili, češ, da bodo videle odpeljanega fanta, moža. Kdo ve, kaj so z njimi počeli? Kdo ve, če je katera prišla nazaj?

Krimska jama je postala znamenje komunizma, Antikrista, o katerem govore stari ljudje še danes.

Priča strahot v Krimski jami pripoveduje dalje:

Pot na Kožljek je strma. Cilj poti pa ni danes vas, temveč Krimsko brezno.

Pot, nazadnje steza gre vedno globlje v gozdove, ki se vlečejo od Kožljeka proti Peklu in Krimu; tem nekje je Krimska jama.

Trideset barak ali nekaj barakam podobnega razmetanih med skalami, v zaprti, skriti globeli – to je bil sloviti krimski logor, sedež 2. partizanskega bataljona »Ljubo Šercer«. Bataljona že zdavnaj ni več, tudi takrat ga ni bilo več, ko se je približala prva senca nevarnosti in možnost pravega boja. Moral je bežati v vsej naglici, zakaj v taboru je vse ostalo nedotaknjeno: zaloge orožja, živeža, arhivi, pisalni stroji telefoni, zaboji s pravimi legitimacijami in pravimi izkaznicami živih, zmetanih v jamo in »likvidiranih« partizanov.

Vse ima videz jame razbojnikov, luknje v zemlji in skalah. Povsod smrad, umazanost in uši na debelo. Vse je tako, kot da so šele pravkar odšli.

Tu so bili radijski aparati, pokradeni v Begunjah in drugod, blizu 80 koles, še novih, potem so baterije za radio, zaboj obleke tistih, ki so jih gole poslali v jamo. Tam v kotu so bili zaboji z bombami samokresi, puške, naboji, noži, telefonska žica. Tabor je v dobrih časih imel zvezo z bataljonskim poveljstvom v Rakitni in s slovito morilsko skupino pri Sv. Vidu.

Ob visoki skali stoji majhna baraka, ki v tej zasvinjanosti pade v oči, ker je videti dostojna. Vsakdo ve, ker pač vlada »bratstvo in enakost«, da je utica komandantova. Poleg smradu, umazanije, uši in dima, je v poveljnikovi jazbini dobra postelja, porcelan, kožuhi, kava, ženska obleka, svilene nogavice in žensko perilo, oprsniki.

Kakor v vsakem taboru je bil tudi tu beg izveden »po načrtu«, vsakdo je odnesel le puško ali pa še te ne, drugo je ostalo. V zabojih so nedotaknjeni letaki v italijanščini in slovenščini, raporti posameznih poveljnikov, poročila in nasveti terencev, katerega belogardista v tej in tej vasi je treba ubiti da si bo terenski odbor razdelil košnjo, gozd in živino. A najzanimivejše je, ko človek dobi v roke lastno aretacijo, povelje: »Komanda itd... Patrola sestojeca iz partizanov ima nalogo aretirati in in privesti v lager belogardista tega in tega. Povelje velja do dneva, ure Politkomisar Fric Novak.«

Iz tabora drži gladko izhojena steza do morišča. Steza izgine za parobek, za katerim leži nametano smrečje in posekano mlado drevje. Po

lubju so razmršeni ženski lasje, rjave peke, ki spominjajo na posušeno kri, po smrekah in jelkah, luknje oh strelav. Človek se zave, da je tu nešteto taborila smrt.

Roke ki odmetavajo veje iznad brezna, drhte. Zdaj je videti, kam drži steza za parobkom: navzdol, med grmičjem in kamenjem, ki moli iz sten – Krimske jame.

Privezali smo vrv ob smreko, vso razprazkano po streljih in še drugo za varnost.

Električno svetilko v roko in sem se spustil v skrivnostno brezno, kjer leže, ali morda stoje mrtvi, ki so s silo, v brezupu, paničnem strahu, v ponižnih vzdihih, ali histeričnih krikih v smrtni grozi – umirali. Umirali počasi, dolgo, do zadnjega upajoč, da jih bo nekdo rešil tega pekla.

Brezno je globoko, vedno gostejša je tema, vedno rezkejši hlad.

Netopirji, zadnji spremljevalci tistih, ki leže spodaj, prhutajo iz mraka.

Teško je šteti metre v globino. Pri nekako dvajsetih metrih je nekaj vejevja, skozi katerega se je treba prebiti. Še tri metre, potem noga zadene ob kol, za njim pa drugega, tretjega. Sami koli, ko se hočem opreti ob nje, trhlo zahrestajo.

Nazadnje se noge ustavijo na nečem ne prav trdnem. Roka drhteče prižge luč, zgrozil sem se. Tisto kar je hrestalo, niso bili koli, temveč človeške noge. Cel gozd jih je, okrog in okrog. Same izsušene noge, krčevito iztegnjene noge ljudi ki so jih vrgli na glavo v brezno. Prizor, ki ga v Dantejevem peklu ni grozovitejšega. Samo uboge, brezimne, kvišku štrleče človeške noge.

»Brezno nove svobode«. Groza šine skozi razburjene možgane. Uho nehote lovi, kdaj se bo iz pošastne teme, izvil stokajoč vzdih – eden za vse stotine teh, ki so jih pahnili v globino, ne da bi mogli vsaj obraz obrniti v nebo.

Kamor posveti luč, se zdi, da rastejo iz teme koščeni udje in silijo bliže, k prvi živi priči te krvave strahote.

Globoko v strahotah doživet sem se skušal zbrati. Brezno je nekako trideset metrov globoko. Sedem metrov je v njem nametanih trupel. Prostora tu je v širino blizu štiri metre, v dolžino kakih sedem. Koliko trupel je sedem metrov na debelo—?

Vsa trupla so gola, samo v spodnji obleki, ali pa še to ne. Luč zadene v kot. Tam na pol sloni velikan moški. Obraz ima spačen, da ga ni mogoče spoznati. Noge ima krčevito razklenjene ter s silo uprte predse, kot da se je še do zadnjega branil groze, ki je stezala

vaj iz vseh strani, kajti velikan je treščil na dno živ. Ni mogoče, da bi padel tako kot zdaj na pol sedi. V omotici se je po padcu zavedel, tipal okoli sebe, in začel blazneti, ko je krog in krog čutil sama trupla, kosti in smrtno grozo.

Bog ve, kako se je privlekel do stene, se s šklepetajočimi zobmi naslonil nanjo, se v spoznanju svoje nedolžnosti boril s smrtjo, dva ali tri dni. Kričal je noč in dan v grozi, dokler ga ni zlomilo.

Kako so mogli spati, ali se celo veseliti njegovi krvniki zgoraj?

Pogled na tega mrliča je groznejši, kakor na kup razpadajočih trupel. Pred njega, pred njegov spačeni obraz in pred njegove v grozi ugasle oči, bi postavil tiste, ki so te brezimne smrti krivi. Tiste, ki so z vzgojo, peresom in propagando in užaljeno zmešanostjo, vzgojili iz slovenske mladine tolpo morilcev, ki muči in ubija ne zaradi ideje, temveč na zapoved in brez premisleka, ki je plen vseh zločincev.

**Boris Kidrič, predsednik zločinske
in krvave OF**

Posadil bi preden očaka, ki je s svojo ostarelo slepoto in ugledom spravljal mlade ljudi v gozdove in na to krvavo pot, rekoč: »Še jaz bi šel, če bi bil deset let mlajši«. Posadil bi preden gospodične iz Ljubljane, ki so vezle rdeči prapor, v čigar senci so umirali ti nedolžni ljudje. Posadil bi jih in dejal:

»Ali tudi tako strahotne žrtve morajo biti«?

Od zgoraj so sporočili, da je treba katero izmed trupel navezati, da ga bodo potegnili gor. Tu prav na vrhu je ženska še v nogavicah, s pasom in v nekaj cunjah. Mlada, najbrž ena izmed umorjenih deklet iz Begunj, ki so jih partizani s silo »vabili« na miting. Toda izmučeno telo dekleta omahuje in se odtrga od nog, ki same z nekaj cunjami pridejo do vrha. Skrbno zavijejo vse skupaj v pripravljeno tkanino, da bodo starši videli in morda prepoznali...

»Slovenski dom«, 26. sept. 1942

Tako poroča član vaške straža iz Begunj, ki je na lastne oči doživel grozote v Krimski jami.

Ko je vodstvo OF uvidelo, da grozote njenih zločinov vzbujajo nezizprosen odpor, se je skušalo otresti odgovornosti za vse te strahote. rekoč:

»Če se je kje kaj zgodilo, je delo neodgovornih ljudi in je obžalovanja vredno.«

S tako propagando si je vodstvo skušalo pridobiti nazaj izgubljene simpatije in podporo.

Toda v partizanskih štabih so bile najdene uradne listine, ki dokazujejo, da so se vsa nasilja, umori in pokolji, požigi in kraje godili ne le z vednostjo, temveč na zapoved vrhovnega vodstva OF.

Izvršni odbor OF je 1. oktobra 1942 poslal novemu partizanskemu poveljniku Mačku – Matiji odlok v katerem pravi:

Odločno, sistematično in temeljito je treba počistiti vasi (pobiti

ljudi iz vasi), oddaljene od osnovnih prometnih žil, da bi se s tem zasigurala prehana in zveza s partizanskimi četami.

V tem smislu je treba z akcijami čim bolj pohiteti.

Za izvršni odbor OF

Saša – Boris Kidrič; Krištof – Kardelj Edo; Gašper Jeraj; Hribar Andrej; Peter Strugar; Leskošek Franc; Pavle Tratar – Edvard Kocbek; Dražče Jaklič.

Najstrašnejši in za odgovornost vodstva OF najobtežilnejši dokument pa je zapoved za umor internirancev s tako imenovanega bežigrskega vlaka.

Dne 29 junija 1942 ponoči so partizani pri Verdu napadli vlak, s katerim so Italijani peljali internirance iz bežigrskega mestnega okraja, okoli 300 ljudi, po večini študentov in razumnikov v internacijo.

Propaganda OF je to osvobodilno dejanje na vsa usta povečevala. Če bi ostalo pri tem osvobodilnem dejanju, bi bila propaganda upravičena. Toda kakšna pa je bila usoda teh rešencev, se je izvedelo šele potem, ko so se po julijski vojaški ofenzivi nekateri izmed teh vrnili. Usoda številnih odpeljanih pa je bila neznana vsem, dokler niso prišli dokumenti, ki pričajo, da je partizansko poveljstvo dalo del teh »osvobojenec« pomoriti. Zapoved za pokolj Bežigrancev se glasi:

**Aleksij Baebler,
izvrševatelj krvoprelitja**

Štabu 1. bataljona
»Ljube Šercerja
KRC Komandi 1. čete Šercerjevega bataljona

Štev. 248 Na položaju.
Dne 5. julija 1943.

Strogo zaupno!

Po ustni odredbi komandanta III. Grupe M. J. Bračiča *morate 12 internirancev, ki smo jih rešili iz ujetniškega vlaka, tekom 24. ur likvidirati.* (= pomoriti). Likvidacijo izvršite tajno. Strogo pazite, da se o tem ne bo ničesar zvedelo in da vam kdo ne pobegne. Za izvršitev te naredbe osebno odgovarjate.

Smrt fašizmu – svoboda narodu!

Politkomisar:
Fric Novak l.r.

Štab 1. bataljona
»Ljube Šercerja»
KRC

Komandi 1. čete Šercerjevega bataljona

Štev. 248
Na položaju.
Dne 5. julija 1943.

Na položaju.

Strogo zaupno!

Po ustni naredbi komandanta III. Grupe M. J. Bračiča *morate 12 internirancev, ki smo jih rešili iz ujetniškega vlaka tekom 24 ur likvidirati.* Likvidacijo izvršite tajno. Strogo pazite na to, da se o tem ne bo ničesar zvedelo in da vam kdo ne pobegne. Za izvršitev te naredbe osebno odgovarjate.

Ponovno vam naročimo, da se mora smrt fašizmu izvesti tajno izvršiti v Štabu. Opažajo o italijanskih letih in to bo izvršeno. Komandant se paralizirana. Na vašem položaju je dovolj, ostanite po katerikoli kratajo Italijani.

Smrt fašizmu – svoboda narodu!

Politkomisar

Fric Novak l.r.

To nečloveško dejanje OF, ki je eno izmed doslej znanih zločinov, je vzbudilo v vsej slovenski javnosti strahovito ogorčenje.

Ljubljanski dnevnik »Jutro« je 14. januarja 1943 prinesel o tem zločinu naslednji sestavek splošnega ogorčenja.

»Ob priložnosti očiščevalnih akcij oddelkov oborožene sile proti komunističnim teroristom na Notranjskem Dolenjskem, so oblasti dobile v roke tudi važne komunistične partizanske dokumente. Te izvirne listine v polni meri potrjujejo že znana poročila o komunističnih umorih, pobjah in ropih.

One obenem znova postavljajo na laž trditve komunistov, *da so grozna in sramotna dejanja zagrešili posamezni zločinski tipi na lastno pest in da partizansko vodstvo za nje ne more biti odgovorno. Najdene listine potrjujejo ravno nasprotno, da so komunistični, partizanski voditelji za izvršena zverinstva ne le vedeli in jih dovoljevali, temveč da so jih naročali in zahtevali.*

Ta dokument avtentnično potrjuje informacije, ki so jih bili prinesli že prvi Bežigrjanci, rešeni iz partizanskega ujetništva. Soglasno so takrat pripovedovali, da je v prvi noči, ko so bili na pohodu skozi krimske gozdove, izginilo okrog 12 njihovih sotrpinov. Bili so taki, ki so od vsega začetka odločno zahtevali, naj jih partizani izpuste. Kakšna je bila njihova usoda, takrat ni nihče z gotovostjo vedel, kmalu pa se je začelo med njimi šepetati, da so bili kot nasprotniki komunizma vsi pomorjeni.

Komunistični teroristi so znali zajete Bežigrjance tako ustrahovati, da se niso upali povpraševati po usodi tovarišev, ki so izginili. Celo med sabo si niso upali o tem govoriti, ker so imeli politični komisarji – strah in trepet vsake čete – povsod svoje prisluškovalce in ovaduhe.

Te vesti so dobile sedaj svoje potrdilo v najdenem dokumentu, ki vsebuje naredbo za umor vseh dvanajstih fantov.

Ko je »Jutro« 23. januarja 1943 priobčilo poročila očitidca, ki je bil priča pokolju žrtev, poroča:

»Ko smo zjutraj dospeli v Iško, smo utrujeni od napora in živčne

Edvard Kocbek,
komunist v obleki kristjana

napetosti, polegli ob žagi in poleg nje, za »gospodo tovariše« pa se je pričelo njih svojstveno delo. Treba je bilo klasificirati vse »rešence« in določiti vse »nezanesljive elemente«

Od vseh koncev in krajev so prihajali partizanski funkcionarji peš in na konjih, zaplenjenih kmetom. Na žagi je bila majhna sobica, ki je preje služila žagarju za stanovanje: to je bil kraj, kjer se je odločala usoda »rešencev«

Po končani konferenci so nas klicali na prostor pred žago. Na majhni vzpetini so se zbrali vsemogočni komandanti in komisarji ter nam sporočili sprejete sklepe.

»Tovariši«, je pričel eden izmed komandantov v slabi slovenščini. Zavedajte se velike sreče, ki vas je doletela, ko smo vas rešili. Ker pa vemo, da niste vsi sposobni za borbo, smo se odločili, da vam damo popolno svobodno odločitev, da se odločite ali za borce ali za delo na osvobojenem ozemlju. Tisti pa, ki niso zmožni življenja v gozdu se lahko prijavijo za domov. Dam vam častno partizansko besedo, da bodo oni, ki se bodo javili domov, odpremljeni do prvih vojaških straž in tam izpuščeni. Vendar pa vam moram sporočiti, da se vsako dezerterstvo kaznuje s takojšnjo ustrelitvijo.

Po tem znamenitem nagovoru je pričela poslovati sprejemna pisarna. Na hloed pred žago so prinesli pisalni stroj in partizanski funkcionar je pričel sprejemati prijave. Najprej so se morali prijaviti vsi oni, ki so se odločili da se vrnejo domov.

»Rešenci« so na razne načine komentirali pravkar jim sporočene sklepe, eni bolj previdno, drugi odkritosrčno. S strani partizanov in partizank se je pričela živahna propaganda. Mnogi so slutili zle na-

mene partizanov in se jih je zato prijavili za domov le okoli 30. Čim so bili vsi ti zabeleženi, so jih takoj ločili od ostalih in jih peljali na travnik za žago, kjer so jih zastražili s strojnicami. Nato so prišli na vrsto ostali.

Sonce je bilo že visoko, vendar o kaki hrani ni bilo sledu. Končno so le privedli od nekod uropanega telička, katerega so kar na licu mesta zaklali in v pripravljenih kotlih skuhalo neko mineštro. To hrano so dobili samo oni, ki so se javili, da so pripravljeni ostati pri partizanih, za ostale pa so rekli, da ne potrebujejo hrane, ker bodo itak kmalu jedli doma. Pri tem pa so se partizani obnašali skrajno sumljivo in večini »rešencev« je postalo jasno, med kako druhal so prišli.

Že mrak je bil, ko so vse »rešencev« popisali. Zopet so jim držali govore, tokrat jasneje in so se o onih, ki so se javili za domov precej strupeno izražali. Sporočili so, da je sedaj še čas da lahko vsak spremeni svojo odločitev, če se je premislil.

Med prvimi poklicani je bilo res nekaj, ki so spremenili svoj sklep, spoznali so zahrbtno, lažne namene partizanov.

Ostalo jih je še nekaj mlajših, ki so vztrajali pri svoji odločitvi, verujoč »**častni partizanski besedi**«.

Bili so to mladi nedolžni fantje, ki se niso zavedali življenja, še manj pa družbe, v katero so padli. Tu se je potem za vselej ločila pot »rešencev«.

Eni so šli med borce in na prisilno delo, drugi pa v hladokrvno določeno smrt, kar pa takrat nihče ni vedel.

Ko je padla noč so partizani odgnali vse tri skupine pod močno stražo, vsako na svojo stran. Po dveh dneh tavanja po gozdovih so pristali na Zgornjih Otavah.

Od tu so potem odgnali proti Iški tisto prvo skupino »«za domov»«.

Da bi zabrisali vsako sumnjo likvidacije, ki jo nameravajo, so komunisti uboge žrtve še tik pred njihovim koncem cinično izrabili za svoje podle namene. Rekli so fantom, da lahko pišejo svojcem v Ljubljano. Naročili so jim, da so bili od partizanov zajeti in rešeni in da jim je

bilo zagotovljeno, da bodo izpuščeni, kakor hitro bodo okolnosti to dopuščale.

Zaradi teh pisem so svojci pogrešancev dolgo časa mislili, da so partizani fante res izpustili. Ugibali so potem, ko jih ni bilo domov, da so bili naknadno poslani v internacijo. Spraševali so po vseh mogočih straneh in pri vračajočih internirancih. Ko jih od nikoder ni bilo, se je upanje sprevrglo v bojazen in strah, dokler ni prišla na dan kruta resnica.

Iglič zdravko

LAŽNA LISTINA MORILCEV

2. četa 1. bataljona
"Ljubo Šercerja"

NO.
Št. 22.
8.VI.1942.
Na položaju Štatu 1. bataljona "Ljube Šercerja"

Na položaju

Podatki treh tov. so sledeči:

Anžur Fani rojena 21.XII.1925. v Ljubljani stanujoč Ljub. Ižanska cesta 140

Mažgon Vida rojena 24.VI.1925. v Ljubljani stanujoč Ljub. Dolenjska ces. 48

Janežič Olga rojena 30.XII.1921. v Ljubljani stanujoč Ljub. Ižanska cesta 3.

Sodba se bo izvršila danes zvečer pod pretvezo, da jih pošljemo v 3. četo.

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

komandir : *Gošper*

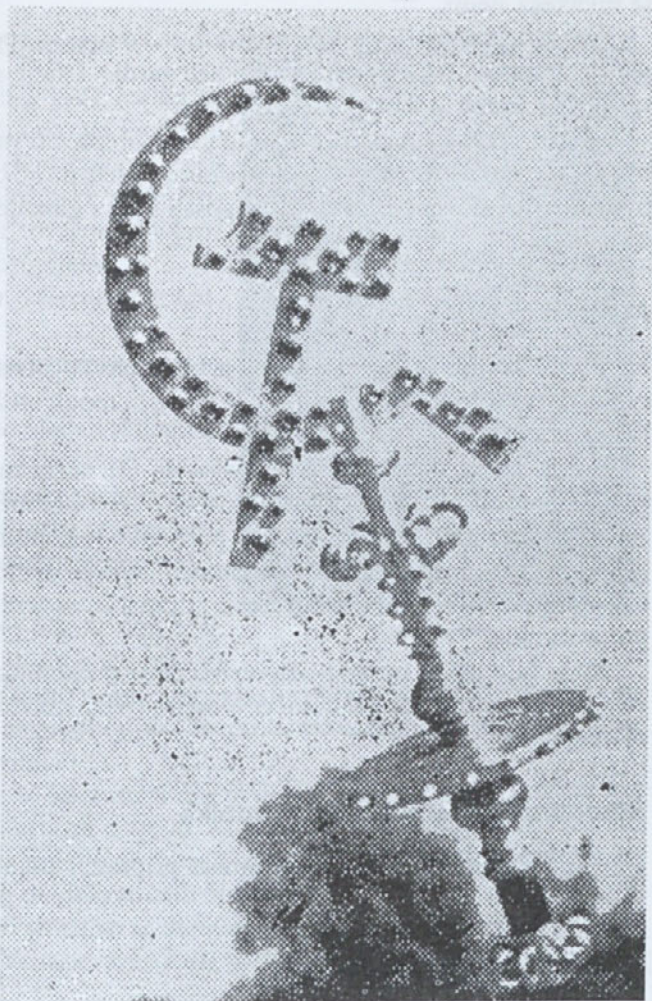
polit. komisar :

Pavla Jovan

Se en dokument o usmrtni treh žrtev v času rdečih likvidacij spomladi 1942

Ali ni spričo te načrtne morije zapovedane od vrhovnega vodstva OF, bilo slovensko ljudstvo upravičeno in celo prisiljeno, da seže po samoobrambi pred zločinci, ki so si v službi tujine postavili za cilj, da bodo s revolucijo »počistili« naš narodno in versko zaveden narod?

Prapor I.
proletarskega
bataljona
T. Tomšiča,
ki so ga vojaki
zaplenili
komunistom
v ofenzivi na
kočevskem
Rogu; najboljši
dokaz, kakšno
»osvobojenje«
je pripravljala
Osvobodilna
fronta
slovenskemu
ljudstvu.

Propaganda proti »beli gardi«

Ko so ljudje začeli slutiti, da so za osvobodilno fronto skriva komunizem, je komunistična stranka vrgla na dan propagando proti »beli gardi«, čeprav o kakem oboroženem odporu proti komunizmu ni bilo še nikakega sledu.

Po svojih podtalnih glasilih in letakih so komunisti (posebno aktiven je bil E. Kocbek) začeli gonjo proti »beli gardi.« Ljudje so se začudeno spraševali, kje je ta bela garda, kdo so to?

Komunisti so s svojo propagando hoteli preprečiti vsak odpor proti revoluciji, zato so že v naprej, ker so dobro vedeli, da ko bo mera terorja polna, bo kri slovencev zavrela, ožigosali vsako gibanje kot »narodno izdajalsko.

Atentati

K pripravi komunistične revolucije je bilo nujno odstranitev predstavnikov javnega življenja in vodilnih ljudi, ki bi mogli otežkočiti uspešen razvoj komunistične vstaje.

Umori so se začeli, ko je propaganda OF segla med ljudi, da je vsakdo narodni izdajalec, kdor nasprotuje Osvobodilni fronti.

Že mnogo prej, preden je padel prvi strel, je komunistična propaganda načrtno blatila nekatere osebnosti javnega življenja, z lažmi in klevetanjem, da je bila pri nekaterih mržnja in sovražno razpolženje nasproti njim.

Ko je bilo javno mnenje »že obveščeno« po komunistih, so se začele širiti govorice, da bo določeno osebo treba »likvidirati ker izdaja okupatorju«.

Atentat na generala Leona Rupnika

Dne 25. septembra 1941 so komunisti pripravili atentat, ki pa se jim ni posrečil.

Na dr. Lovra Hacina

Nekaj dni po atentatu na generala Rupnika so komunisti poskušali ubiti bivšega šefa ljubljanske policije dr. Lovra Hacina. Tudi ta atentat jim ni uspel.

Umor Fanuša Emmerja

V času od oktobra 1941 naprej so komunisti morili tako po Ljubljani kot po deželi. V tem času so padli pod revolverji zločinske roke: Anton Hren, vratar tovarne »Motvoz in platno« v Grosupljem.

Peter Zlatner, železničar v Ljubljani.

Ivan Šlegelj in njegova mati iz Ljubljane.

Trgovec Vlado Meden iz Begunj, težko ranjen

Posestnik Franc Pogačar iz Hrušice pri Ljubljani, težko ranjen, kroglja skozi usta, vendar je preživel.

Franc Emer

Vseh žrtev je bilo v tem letu toliko, da jih tu ni mogoče navesti

Omejili se bomo samo na nakatere glavne osebnosti, ter dokazali, da je šlo komunistom za predhodno ohromitev vsakega morebitnega odpora proti njihovi revoluciji.

Inž. Emmerja so komunisti dne 4. decembra 1941 pred cerkvijo Sv. Jerneja v Šiški zahrbtno ustrelili. Mlad inženir, češkega rodu, idealist proti komunizmu, je padel ena prvih žrtev zločinstva. Zasluži hvaležnost in priznanje vseh demokratičnih Slovencev.

Po Emmerjevi smrti so se atentati še pomnožili:

Ubita je bila Veharjeva družina na Verdu pri Vrhniki. Dne 16. decembra 1941.

Dne 5. januarja 1942 so ubili policijskega pristava Janka Polaka.

Dne 23. januarja težko ranili častnika jugoslov. vojske Franca Brusa.

Dne 24. januarja 1942 so v Ljubljani ubili Ivana Novaka.

Dne 28. januarja orožniškega poveljnika Leniča.

Dne 29. januarja brivca Franca Rožiča.

Kmalu za Emmerjem, t.j. 11. decembra 1941 so komunisti ubili Vinka Vrankarja, ki je bil eden glavnih funkcionarjev pri delavskih organizacijah. Dne 20. februarja 1942 so ga komunisti ustrelili v Tavčarjevi ulici, v Ljubljani.

Dne 16. Marca so v Ljubljani ubili predsednika akademske organizacije Franca Župca

Dva dni nato, 18. marca pa so ubili še drugega akademika K. A. Jaroslava Kiklja.

Ljubljanski škof Gregorij Rožman je obsodil OF

»Že drugič v tem tednu je morilčeva krogla ubila katoliškega akademika na ulicah našega mesta.

Zakaj se je dvignila bratska roka zoper ta dva sinova slovenskih mater?

Ne v zaščito narodove koristi, ne v blagor ljudstva, ne za lepšo narodovo bodočnost, ampak zato, da dosežejo svoje brezbožne cilje, ki so narodu v časni in večni pogin.

Vsak kristjan in zaveden Slovenec take zločine obsoja, kot greh pred Bogom in zločin pred narodom. Soudeležen pa je tega greha vsak, ki ga pomaga ali podpira.

Ko obžalujemo nedolžne žrtve in sočustvujemo z obupanimi starši, ko obsojamo te vnebovpijoče grehe prosimo Boga, naj opere slovenskega naroda madež bratomornega boja, naj omehča srca morilcev, da v kesanju rešijo svoje duše večnega prekletstva.

Molimo za duše ubitih žrtev, da najdejo v Bogu mir in večno blaženost in da sprosijo od Boga milost, da bo njihova mučeniška kri seme novih navdušenih kristjanov med nami.«

S temi besedami ljubljanskega škofa je dovolj jasno izražen protinarodni in protiverski, komunistični značaj osvobodilne fronte.

Atentati so se nadaljevali

Profesor dr. Lambert Ehrlich se je nič hudega sluteč vračal dne 26. Maja 1942 od maše, ki jo je bil opravil v kapeli akademskega Cirilovega doma. Nekaj korakov od Ljudskega doma so planili nanj in njegovega spremljevalca akademika Rojica morilci ter ju z revolverskimi strelji ubili.

Istega dne kakor Ehrlich in Rojic je postal žrtev tudi Ivo Peršuh znani javni delavec, zlasti med mladino.

Komunisti so se po teh uspelih atentatih še bolj opogumili. Imeli so sestavljeno »črno listo«, seznam vseh tistih, kateri bi morali biti odstranjeni – umorjeni. Začeli so seveda pri vodilnejših.

Dne 25. Avgusta 1942 so na domu napadli in ustrelili Fortunata Majdiča.

Dne 9. Oktobra 1942 so komunisti na pragu stanovanjske hiše ubili policijskega komisarja Kazimira Kukoviča. Že preje je bil izvršen nanj atentat, ki pa je izpodletel.

Umor bivšega bana dr. Marka Natlačena je bil višek atentatorskega udejstvovanja komunistov, izvršen dne 13. Oktobra 1942 ob devetih zjutraj. Zločin je izvršil v duhovnika preoblečen zločinec Pepe Stadler.

Samo v Ljubljani je bilo 49 atentatov z namenom, da odstranijo s pozorišča one može, ki bi ovirali komuniste pri izvedbi njihove revolucije.

Šmalc Edo

KOLABORANTI okupatorja

Neizpodbitno dejstvo je, da se je proti lastnemu narodu usmerjeno partizanstvo lahko začelo in razvijalo samo v tistih evropskih, zlasti še v balkanskih deželah, ki jih je okupirala Italija. Nikjer drugje taka gibanja niso uspela.

Ko so Italijani videli, da je vse slovensko ljudstvo odkrito proti OF, so se začeli odkrito vezati in pogovarjati z komunisti. Ne dolgo za tem so jim začeli pošiljati orožje, hrano in sanitetni material.

Lovrenc Kuhar - Prežihov Voranc

Po 8. septembru 1943. Pa so se z njimi tudi na zunaj združili, da so skupno udarili, (Grčarice, Turjak, Grahovo) po slovenskem ljudstvu.

Vsi so imeli isti cilj, uničenje, oziroma spraviti na kolena naš narod: v komunizem ali v fašizem.

OF se je leta 1941 lahko nemoteno in javno organizirala v Ljubljani in v pokrajini. Duša vse organizacije je bil stari agent Kominterne, pisatelj Lovrenc Kuhar - Prežihov Voranc.

Ko ga je francoska vlada leta 1939 izgnala iz Pariza se je naselil v Trstu do leta 1941, ki je z Italijani prišel v Ljubljano in se nemoteno gibal vse do 1943, ko ga je slučajno prijela domača policija in izročila vojaškemu sodišču z vsem dokazilnim materialom. Razprava se je odlagala v nedogled, tako da končno ni bilo nič.

Če bi Italijanske oblasti poleti 1941 prijele tega človeka in še nekaj drugih komunističnih organizatorjev, ki so bili oblastem znani, nastanek OF bi ne bil mogoč. Tako pa se je vse razvijalo normalno in brez strahu.

Ko je OF konec poletja 1941 začela z uboji po Ljubljani, ni ne vojaška ne civilna oblast niti v enem primeru uvedle preiskave, kaj šele, da bi prijele morilce.

Skoraj 50 umorov je OF izvedla podnevi, sredi Ljubljane, toda niti enkrat ni italijanska oblast posegla v ugotovitev.

Truplo pokojnega profesorja dr. Lamberta Ehrlicha je ležalo pol dneva na prometni ulici, ne da bi prišla tja kaka uradna komisija.

Dr. Natlačen na mrtvaškem odru

Franc Stadler-Pepe,
»narodni heroj« in
morilec dr. Ehrlicha
in dr. Natlačena

Ban in politični voditelj dr. Marko Natlačen je bil ubit pred očmi italijanskega stražarja. Morilec Stadler je nemoteno prišel do hiše in vanjo streljal, v stanovanju se je še boril z umorjenčevim sinom in se potem pred očmi straže, s triciklom odpeljal s svojimi pomočniki, v obleki duhovnika.

Še nikoli v zgodovini ni bila varnost Ljubljane tako neznatna, kakor pod oblastjo Italijanov. Vse to ni bilo po naključju, temveč po dogovoru!

Namesto da bi Italijani podkrepili varnost v raznih krajih, je ta vojska umaknila svoje posadke iz oddaljenih krajev in prepustila vasi v ropanje in umore komunističnim bandam, s tem pa je umaknila tudi vso prehrano.

S tem so Italijani omogočili komunistom vso zimo 1941 in 1942, da so nemoteno ustrahovali ljudstvo, ropali in morili. Sami pa so se v večjih krajih ogradili z bodečo žico in počivali. Njeno poveljstvo pa je začelo izdajati vedno hujše ukrepe, za vse Slovence, razen za komuniste.

Ti ukrepi so bili: odlok o ustanovitvi naglih vojaških sodišč (11. septembra 1941), odlok o omejitvi potniškega prometa (6. februarja

1942), prepoved izhoda iz Ljubljane (23. februarja 1942), odlog o sestavi komisije za konfiniranje (12. marca 1942), prepoved o vožnji s kolesi (25. marca 1942, odlok o oddaji radijskih aparatov (26. marca 1942), odlok o streljanju talcev (24. aprila 1942).

Višek pa so ti odloki dosegli 15. julija 1942, ko je bilo v Ljubljanski pokrajini uvedeno vojno stanje, ustavljen vsakršenkoli promet, ustavljeno vsako gibanje iz kraja v kraj, ustavljena pošta, brzojav, telefon ter zagroženo, da bodo takoj ustreljeni »vsi oni, ki bodo sovražno delovali proti italijanskim oblastem.

Ostrina ukrepov italijanske vojske proti Slovincem se je stopnjevala z rastočim nasiljem komunistov ter dosegla višek, v času ko je dr. Aleš Baebler, namestnik poveljnika partizanske vojske izjavil, »da ni naš sovražnik št. ena Italijan, ampak domača opozicija.«

Naslednji dokaz sodelovanja med OF in Italijani je tudi dejstvo, da je italijanska vojska prišla v kraje, kjer so se komunisti razdivjali z množičnimi pokolji in požigi. Namesto da bi zaščitila uboge ljudi, je v juniju 1942 do tal požgala bogato vas Kožljek pri Begunjah in uničila tam okoli 120 poslopij. Vas je bila na Notranjskem najbolj protikomunistična.

Enaka usoda je doletela tudi vasi Ravnik, Babno polje, Bojanjo vas pri Metliki, Planino, Črnečo vas, Ostre v občini Sv. Križ in številne druge.

Ko je konec junija in v začetku julija 1942 OF izvajala prisilno mobilizacijo, so Italijani izvedli zloglasne racije v Ljubljani in deželi. Po posaznih predelih so pobrali vse moške in jih zvozili v vojašnice, kjer so vsi odpeljani morali pred posebno komisijo. Ta je ene pošiljala na levo, druge na desno, ene v svobodo druge v internacijo, z izgovorom, da hoče Ljubljano in kraje očistiti komunistov.

V resnici pa so v komisijah sedeli zaupniki OF, ki so skupno z Italijani določali kdo gre v internacijo.

Glavna zaupnika komunistov sta bila Ivan Rozman, ki se je februarja 1942 vrnil iz gozda ter Ivan Mohor, preoblečena v karabinjerja.

Ko je bil 1. januarja 1944 odkrit v Ljubljani glavni arhiv obveščevalne

službe pri OF, se je izkazalo, da je bil Mohor eden glavnih obveščevalcev komunistične vohunske službe v Ljubljani, hkrati pa zaupnik informacijskega urada pri poveljstvu XI. Armadnega zbora v Ljubljani.

Tako ni čudno, da so pri prvih racijah v Ljubljani, člani odbora OF bili po dvakrat trikrat odpeljani v vojašnico in poslani pred komisijo, pa ni bil nikdar nobeden poslan v internacijo. Na primer dr. Aleš Stanovnik, dr. Marjan Breclj, Josip Vidmar in drugi.

Večina komunistov pa sploh ni bilo odpeljanih v vojašnice, ker so jih Italijani že dan prej obvestili, v katerem predelu Ljubljane bodo racije.

Vodja obveščevalne službe pri poveljstvu XI. Armadnega zbora pozimi in spomladi 1942 je bil D/ Amata. Njegova priležnica je bila Emilija Kraigher, roj. Krebs, žena Vita Kraigherja voditelja varnostne obveščevalne službe OF. Ta priležnica je imela tesne stike z D/ Amato in drugimi italijanskimi visokimi častniki, prejela je od njih denar, darila in dragocenosti. D/ Amata je po njenih navodilih vedno črtal iz seznama talcev vidnejše komuniste. Ta ženska je tudi preskrbovala komunističnim kurirjem propustnice preko ljubljanskega bloka in nemoteno gibanje izven Ljubljane.

**Zdenka Kidrič, roj. Armič,
žena Borisa Kidriča**

Ena izmed teh žensk je bila tudi Štefanija Podbevšek, učiteljica iz Ljubljane, ko je poučevala na šoli v Sostrem. Nikoli ni bil zanjo blok zaprt. Po vojni pa je napisala knjigo laži in klevet »Sv. Urh« za katero je dobila Prešernovo nagrado.

Tedaj, ko se pošten Slovenec niti ganiti ni mogel iz hiše, so se komunisti gibali po vsem ozemlju Ljubljanske pokrajine, po zaslugi proslulih žensk, »prijateljic« Italijanov in komunistov.

V arhivu obveščevalne službe OF so našli skladovnico dovolilnic za prosto potovanje po pokrajini, izdanih od poveljstva XI. Armadnega zbora s podpisom poveljnika karabinjerjev kapitana Fedija.

Ko je spomladi leta 1942 odbor OF odšel iz Ljubljane, so vsi člani imeli redne dovolilnice, izdane od Armadnega zbora.

Višek pa je bil v mesecu juliju in avgustu 1942, ko so Italijani z ogromnimi silami začeli svojo »ofenzivo« ki naj bi veljala komunistom, v resnici pa je bila proti slovenskemu ljudstvu in njegovi imovini. Komunisti in Italijani so se drug drugemu izogibali, ter v naprej obveščali, kje je kateri.

Partizani so se že pred pričetkom ofenzive umaknili iz svojih »sovjetskih republik« Loške doline in iz Dobropolj, kraje pa prepustili represalijam Italijanov. OF je preje mesece razglašala ljudem, da so za vselej osvobojeni, toda ta »vojska« je zbežala preden je padel prvi strel.

Ta dvojna farsa je divjala z ognjem in mečem, v najboljšem primeru pa ljudi skoraj bose in gole odganjala v internacijo. Celi predeli Notranjske in Dolenjske so bili opustošeni, ljudje večina pobiti, in vasi požgane.

Kar je ostalo prebivalstva je bilo pred izbiro: ali gre v gozd in bo tam uničeno ali ostane doma in ga bodo pobili Italijani, ali se da odvreči v internacijo, kjer ga verjetno čaka smrt, ali pa prime za orožje, ki mu ga je na robu obupa in uničenja začela ponujati italijanska vojska.

Svojo posredno in neposredno podporo OF je italijanska vojska večala, čim bolj je slovensko ljudstvo odklanjalo komunizem. S to svojo politiko je hotela, da bi Slovence razdelila na dva oborožena tabora in

se začeli pobijati med seboj. Vedela je da je državljanska vojna kljub nasilju OF nemogoča, dokler bo večina ljudstva vdano trpela ter se zanašala na to, da jo bo pred komunisti zavarovala italijanska vojska, ki je bila po mednarodnem pravu in po morali to dolžna storiti. Zaradi tega je gnala razvoj z vsemi sredstvi, *da je slovensko ljudstvo zgolj za ohranitev golega življenja bilo prisiljeno vzeti orožje ter se braniti pred rdečimi razbojniki.*

Toda kljub nasilju OF, so komunisti vedeli, da samo s svojimi prisilnimi mobilizacijami, (ki so se iz dneva v dan manjšale zaradi pobegov) na bodo mogli spraviti s poti veliko množico svojih nasprotnikov med Slovenci. Tudi za to so potrebovali pomoč močnejšega in to pomoč so dobili v Italijanski vojski z njenimi ukrepi represalij, internacij in justifikaciji talcev, Slovencev.

OF in Italijani sta za doseg svojih končnih ciljev druga drugo že od vsega začetka potrebovali, ker sta bili prepričani, da bosta le tako mogli svoje načrte uresničiti.

Če bi OF izvajala samo nasilje nad narodom, bi s tem zagrešila strašno izdajo in zločin nad domovino. Toda storila je še neskončno več; zvezala se je s tistimi, proti katerim je »uradno«, v propagandi oznanjala neizprosen boj.

Komunistična propaganda je dobila nalog, da mora vedno govoriti proti okupatorju. Hkrati pa je izvršilni odbor OF dajal posameznim komandantom naročila, da morajo brezpogojno poiskati zvezo z vsako italijansko vojaško posadko. Če je kakšen komandant izrekel pomisleke glede tega, je bil odgovor:

»Moramo biti internacionalisti zato zveze z Italijanskimi komunisti«!

Znano je več primerov medsebojnih sestankov in razgovorov.

Prvi je bil v vasi Karteljevo. Na sestanek je prišel sam poveljnik divizije Isonso, general Cerutti. Pripeljal se je v spremstvu treh tankov in nekaj tovornih avtomobilov vojaštva.

Italijani so na sestanku zahtevali proste prometne zveze, Ljubljana

**Partizansko-fašistično prijateljstvo - Komandant 14. divizije NOV Mirko Bračić ob kapitulaciji Italije s komandantom planinskega polka v Ribnici, polkovnikom Umbertom Scalcinom.
Skrajno levo je Jože Brilej - Bolka, politični komisar.**

- Novo mesto zato so pa obljubljali, da bodo pustili komuniste mirno živeti v gozdovih.

Ta »vojaški« pogovor je delno uspel.

Drugi tak sestanek je bil v Straži. Bil je čisto vojaškega značaja. Pogovori so bili dolgi in prisrčni. Komunisti so prihajali v Stražo na konjih.

Za komuniste je vodil pogajanja komandant Majcen. Italijansko stran pa je vodil zastopnik generala Ceruttija.

Razgovori so bili o prenehanju sovražnosti o preskrbi komunistov s hrano in municijo. Pogajanja so popolnoma uspela.

Glavni razgovori med Centralo komunistične partije in Italijani pa so bili v Ljubljani.

Da je bil uspeh razgovorov se vidi iz tega, ker so začeli Italijani pošiljati komunistom blago, hrano, municijo.

Spomladi leta 1943 so poslali Italijani na postajo Mirna cel vagon vojaške oprave, hrane, municije, čevljev, papirja za propagando naravnost iz Ljubljane.

Poleg teh večjih primerov jih je bila cela vrsta, ko so Italijani pošiljali orožje iz posameznih bunkerjev in postojank. To se je godilo v bližini Trebnjega.

General Cerutti je 10. junija leta 1943 v Novem mestu pred slovenskimi pričami povedal da je od komunistične OF dobil vabilo za pogajanja in da so bo teh pogajanj udeležil sam ali po svojih zastopnikih.

Pogajanja so bila 13. junija v Straži pri Novem mestu. Dan preje je na italijansko poveljstvo prišlo 17-letno dekle s pismom. V okolici Toplic so tedaj bile tri »brigade« partizanov. Pismo je imelo sledečo vsebino:

»Na položaju dne 12. junija 1943. Z ozirom na Vaš dopis sporočamo, da smo pripravljene nadaljevati pogajanja. Če na naš predlog pristanete bi se sestala dva naša oborožena komandanta in en tolmač. Od vas pa tudi oborožena oficija in en dober tolmač«.

Ob 22. uri tega dne so od Toplic prihajali proti Vavti vasi trije komunisti. Na mostu kjer je bil blok sta jih sprejela dva italijanska oficirja in tolmač.

Po kratkem pogovoru so vsi odšli čez most na Italijansko poveljstvo. Od tam so poslali v gostilno Jenko vojaka po liter žganja in štiri kozarce.

Priče, ki so vse to opazovale so vedele, da so se posvetovanja nadaljevala do jutra, ob žganju in stisku rok.

Nekaj čez pol deveto uro zjutraj so se iz Novega mesta pripeljali z dvema avtomobiloma štabna častnika Marotta in De Furis. Odšli so takoj v častniško jedilnico v Vintarjevi hiši. Čez pol ure se je vrnil eden od partizanov, ki je bil že ponoči na razgovorih.

Naslednje jutro so se z dvema osebnima avtomobiloma pripeljali načelnik štaba divizije »Isonso« podpolkovnik Rossi, poveljnik karabinjerjev kapitan Marotta.

Čakali so jih komunisti: Petrović – Neguš, odvetnik Nedeljковиć in Boris Kidrič.

Ti so zastopstvu Italijanov predložili naslednje točke pogajanj:

1. Komunistične čete naj se priznajo kot redna oborožena sila.
2. Prizna naj se določeno ozemlje za komuniste.
3. Sklene naj se pogodba o nenapadanju.
4. Izpustijo naj se vsi komunistični interniranci in ujetniki.
5. Razorožijo in razpustijo naj se Vaške straže.
6. Oficirji Vaških straž naj se izroče komunistom.
7. Svoboden prehod na Hrvaško in v Nemčijo.
8. Izmenjava ranjencev med Italijani in OF.

Pogajanja so očitno uspela, zakaj Italijani so potem izpraznili Stražo ter ustavili železniški promet med Novim mestom in Toplicami potem ko je general Cerutti poslal komunistom tri vagona orožja, streliva, ter italijanskih vojaških oblek.

To je bil isti Cerutti, ki je 9. Septembra uradno izročil vse težko orožje topove, tanke, avto- blinde in skladišča partizanom in s tem pripomogel k uničenju naše domovine. Isti Cerutti je napotil 1500 slovenskih protikomunistov proti Straži, da bi padli v komunistične zasede.

Isti Cerutti je iz novega mesta pripeljal 2000 svojih vojakov na Bloke, kjer so se zbirali protikomunistični borci ter s svojim topništvom pomagal komunistov, da so kraj delno porušili in na debelo pobijali.

Isti Cerutti se je po tem slavnem vojaškem dejanju udeležil pojedine v porušeni hiši s člani OF Borisem Kidričem, Edvardom Kocbekom ter poveljnikom rdečih tolpa Perom Popivodom, kjer so sredi podrtin popivali in proslavljali zmago.

V začetku avgusta leta 1942 so na postajo Vevče pri Dev. Mar v Polju v enem tednu Italijani pripeljali dva zaplombirana vagona, ki jih je poslalo Armadno poveljstvo iz Ljubljane. Komunisti so ponoči z vozički odvažali iz teh vagonov orožje, strelivo, in sanitetni material.

Dne 25. avgusta 1942 torej sredi ofenzive, sta se v uniformah alpskih častnikov z italijanskim vojaškim avtomobilom v Ljubljano

Uradna pogajanja med odposlanci slovenskih komunističnih tolp ter med zastopniki cesarske savojske vojske v Novem mestu (X = polkovnik Sordi, poveljnik 24. polka v Novem mestu; XX= italijanski topniški polkovnik; XXX = »Volodja«, Vladimir Kneževič, prvi komunistični poveljnik Novega mesta; XXXX = »tovarišica« Tusulin Avsecova, zastopnica vrhovnega poveljstva »narodno-osvobodilne vojske«).

pripeljala Boris Kidrič in namestnik vrhovnega poveljnika partizanov dr. Aleš Baebler z nekaj drugimi komunističnimi veljaki.

V Dobropoljah so komunisti imeli stalno zalogo streliva v italijanski vojaški baraki in se celo samo hvalili, da tukaj dobe od Italijanov kar hočejo.

To sodelovanje je segalo tako daleč, da so Italijani sami izročali poštene Slovence komunistom.

Meseca avgusta 1943 je na Vodica pri Dobropoljah bilo okoli 1000 oboroženih komunistov. Ko se je to izvedelo je italijanski polkovnik Bissanti prepovedal vsak nastop proti njim.

Ker se je bilo bati napada na Dobropolje, je Vaška straža na svojo roko naredila zasedo pri stalnem prehodu čez progo med Dobropoljem in Čušperk. Italijansko poveljstvo je za to zvedelo in obvestilo partizane, da jih bodo z svetlobnimi znaki opozorili, da je v bližini zaseda. Komunisti so takoj krenili nazaj in prekoračili progo drugje.

V zahvalo za uslugo italijanom so partizani pripeljali sod vina in jim priredili večerjo.

O zvezah med gnilo italijansko vojsko in komunisti, priča komedija z »bojem proti komunizmu«. Tega boja so bili polni razglasi italijanskih poveljnikov, dejansko pa o njem ni bilo sledu. Vsi nastopi njih so bili le dogovorjena igra, hkrati pa pretveza, da je lahko deset in deset tisoče vojakov lenarilo v Ljubljanski pokrajini in jim ni bilo treba iti na svetovne fronte.

A ne samo to! Ko so se začele po sili razmer ustanovljati samoo- brambne enote, so Italijani že v začetku onemogočili vsak njihov nastop proti partizanom.

V jeseni leta 1942 so bili partizani tako slabotni in pri ljudstvu tako osovraženi, da bi jih bili celo skromni oboroženi oddelki Vaških straž sami uničili, Vendar Italijani so vedeli, da bi s tem računom Slovenci bili zopet edini, to pa je bilo proti njihovemu končnemu cilju.

Zaradi tega so Vaškim stražam strogo prepovedali vsak nastop izven njihovega teritorija. Prepovedali so vsako zvezo med posadkami. Posadke Vaških straž so morale biti za žico in čakati, kdaj jih bodo napadli komunisti. Zvezni oficirji po nalogu Armadnega zbora pri Vaških stražah so komunistom posredovali vse podatke o postojanki in moštvu.

V Dobrepoljah so člani Vaške straže doživeli primere sodelovanja med Italijani in komunisti ko so se shajali po bunkerjih ob železniški progi.

Stalni odposlanec italijanske posadke v Dobrepoljah je bil poročnik Gabaglio, pribočnik podpodkovnika Bissantija. Gabaglio se je stalno družil z komunističnim agentom Egonom Vodlanom. Pri sebi je vedno nosil kapo z rdečo zvezdo.

Za 1. maj leta 1943 so partizani nemoteno izobesili rdečo zastavo na hišo poleg sedeža Italijanov!

V Kočevju je patrolja Vaške straže iz Dobrepolj v nekaj urah odkrila, kjer je bil sedež italijanske divizije in komunistične partije, skladišče orožja, hrane, z blagajno, tiskarno ter prijala organizatorje partije. Na italijanskem poveljstvu je zaradi tega bilo silno razburjenje. Prijeli so poveljnika Dobrepolske straže in vojakov patrolje ter jim grozili, da jih bodo ustrelili.

Komuniste, ki je Vaška straža aretirala je polkovnik Fantini izpustil, članom Vaške straža pa prepovedal v Kočevje.

»Slovenski poročevalec«, uradno glasilo OF je 14. julija 1943 zapisal:

»Narodno-osvobodilni boj slovenskega naroda, je jamstvo svobode tudi italijanskemu narodu. Naj bi se ne zamudila sedanja priložnost, da spozna Italija po tako dolgem času svojega osvoboditelja...«

Zaupna okrožnica odbora OF št. 36 iz leta 1943 pravi:

»Potrebno je takoj povsod stopiti v stik z redno italijansko vojsko, z njenimi komandanti, oficirji in vojaki

Predočite jim, naj bodisi odidejo domov, bodisi se priključijo našim edinicam. Poudarite, da je to edina garancija in, da bodo v njenih OF vrstah zaščiteni.«

Letak, ki ga je OF meseca avgusta 1943 razširila, v italijanščini pravi:

»Mi smo pripravljene podpirati vaš boj... Pridružite se nam v celotnih oddelkih, bataljonih, polkih partizanski vojski. Prišel je čas, da se odloči usoda Italije. Razorožite in izročite partizanom slovenske belogardiste, ki so tudi največji sovražniki svobodnega italijanskega naroda. Pripravljene smo podpirati vaš boj, da se Italija reši razsula.

Vse to ni naključje, vse to je le končni in dosledni izraz protislovenskega programa Osvobodilne fronte (OF)

Ta izdajalska zarota OF in Lahov je trajala vse do 8. septembra 1943, ko je to zločinsko delo, ki se je dve leti razvijalo bolj ali manj prikrito bilo tudi uradno potrjeno, ko se je večina Italijanov po 8. septembru 1943, z vsem orožjem, opremo in hrano, pridružilo komunističnim tolпам.

OF je s tem dobila od svojega zaveznika poslednjo pomoč za nadaljnje uničevanje slovenskega naroda.

Edvard Kardelj

Še in še so se vrstile skupne intrige lažnih komunistov in hinavskih Lahov, v ugrabljanju nekomunistov, ropanju požigih in ubojih. Mnogo je poznanega dokazanega, mnogo pa je šlo v grob z razočaranimi fanti in prebivalstvom.

Ko so končno Italijani odšli iz Ljubljanske pokrajine, so jih komunisti spremili in varovali na poti, da so lahko varno prišli domov!

Korošec

REVOLUCIJA

Ko je pisatelj F. S. Finžgar vprašal Kidriča, kdaj bodo prenehali s temi divjimi umori, mu je ta odgovoril: »Tovariš pisatelj, to je revolucija.«

Ko hočemo ugotoviti resnico medvojnega in povojnega nasilja, se ne smemo oddaljiti od primarnega dejstva – revolucija. Vse drugo je bilo posledica prvega.

Revolucija, kuhinja laži, sprenevedanja, maščevanja.

Zato so imeli partizani »vaške zaščitnike«. Niso bili to ljudje, ki bi ščitili vas, bili so oči in ušesa partizanov, bili so sodniki, tožilci in rablji ljudem v vasi.

Politični komisarji. Bili so nasilni učitelji terorja, mučenja, umorov. Laž je bila njihov evangelij. Bili so eksekutorji na terenu in gospodarji življenja nad vsemi. Na sodbe ni bilo priziva, večina pobojev pa je bilo izvršenih tajno, le kadar so komunisti hoteli zastrašiti lastno moštvo, (ker je bil storjen najmanjši prekršek) je bila obsodba pred postrojenimi vojaki in obsojenec vpričo vojakov ustreljen.

Ker vodje komunizma po vojni niso bili gotovi zmage, zato so morili vsevprek.

Izdali so proglas, da se javijo vsi skriti domobranci, kajti po določenem roku bo vsem sledila smrtna kazen. Skrivači so se javljali. Znan je primer »klavnice v Logatcu«, končali so v mukah in breznu.

Potem so se spravili na »kulake« po sovjetskem vzorcu, pa tovarnarje, trgovce, premožnejše gospodarje, znane osebnosti in sploh vse, ki so bili naznanjeni po njihovih vohunih. Z žalostno slavnimi »ljudski sodišči«

ob krivih pričah, so uprizarjali »sodbe v imenu ljudstva«, cel teater, ki je bil že v naprej zrežiran.

Zapori so bil premajhni. Uporabljati so morali še kleti in podzemski stanovanja, preurejena v ječe.

Če je bil mož zaprt, so izvabljali ženo in ji zagotavljali, da bo kmalu prost če se jim vda. Po obljubah sta bila oba usmrčena, ali pa so moža lažno obrekovali in zahtevali, da ga tudi sama javno obtoži z vsem kar so ji pripravili.

Znan je krvavi teater na Sv. Urhu po vojni. Pripravljali so ga (med tem je bil grič strogo zaprt) šest mesecev, da so jame napolnili s trupli prepeljanimi z Orlovega vrha na Ljubljanskem gradu, Šentpavla in z doma prijavljenih domobrancev ter v Šmarju pri Brezovici na Dolenjskem pokopanih borcev Cankarjeve brigade.

Podrli so mežnarijo in sredi dvorišča zgradili »grajsko ječo«, jo polili z krvjo. V njej so strahotno mučili duhovnika dr. Petra Križaja in domačina Alojzija Svetka, ki niti na Sv. Urhu nista bila. Po vsem nedolžna, so jih obesili na ljubljanskem sodišču.

Sedaj znani Holmec je prispodoba Urha. Neva Miklavčič pravi da »obstaja verodostojen dokaz, da so teritorialci streljali vojake, ki so se vdali;« podobno kot Štefanija Podbevšek ki je zapisala »da je na Urhu sedel župnik v spovednici, poleg njega pa belogardist, da je prisluškoval.«

Kidrič je rekel Finžgarju: »Tovariš pisatelj to je revolucija«, **revolucija laži in zločinstva.**

Korošec

SV. URH STRAŽAR PRED VRATI BELE LJUBLJANE

Ko smo se v tistem septembru leta 1943. Vrnili s Turjaka še pred borbo, z namenom, da zaščitimo okoliške vasi, katerim, so grozili vaški terenci z gestapovci, smo najprej taborili v gozdu, nato pa smo šli v izpraznjeno postojanko.

Bil je kritičen položaj, kajti spodaj v papirnici Vevče se je že nastanil nemški vod, ki bi lahko vsak trenutek udaril po nas. V bližnjem Pugledu se je formirala nova brigada – prišlekov iz Ljubljane. Zveza s Turjakom in

z našim poveljstvom je bila pretrgana. Grožnje terencev so bile očitne po poročilu naših patrolj. Tudi domačini so vedeli, da partizani pripravljajo pohod na Ljubljano, »ker bodo z Urhom mimogrede pometli.«

Kljub stalnim patroljam in zasedam proti Nemcem nismo opazili nič sumljivega v okolici.

Enaindvajsetega septembra po kosilu je bilo čiščenje orožja. Ko je deseter Kukavica Marjan preizkusil očiščeno strojnico in nameril proti zahodnemu delu gozda, so izza roba vstali številni vojaki nekaj v uniformah bivših Vaških stražarjev, nekateri prepasani s kmečkimi predpasniki, vsi pa so imeli puške obešene preko dvignjenih rok; hiteli proti nam v srelni vrsti in vpili: »Fantje ne streljajte, smo vaši!« Izza roba gozda pa so se prihuljeno plazili ostali partizani. Gledali smo jih presenečeni, misleč da so Vaški stražarji ali celo iz Turjaka. Ko so prvi dospeli kakih trideset metrov pred nas, v sekundi negotovosti je udarilo odločno povelje: »Ogenj!«

Na njivah so padli kakor pokošene bilke. Če je komu uspelo še blizu gozda, je skočil nazaj.

Začel se je krvavi ples. »Prédajte se beli »so vpile partizanke. »Nečemo vam ništa, ako se prédate!« (Seveda po srbohrvatsko, ker smo pač bili Slovenci!)

Val za valom je hotel jurišati, pa smo ga že ob robu ustavili. Čarmanova strojnica iz zvonika je kosila po gozdu. Marjanova z desne in Filipova iz mrtvašnice, ki ga je podsul omet, kamor je zadel minometalec, so napadalce držale v šahu.

Maloštevilni borci so se izmenjevali in dopolnjevali glede na pritisk. Desetina, ki je bila v patrolji se ni vrnila. Poveljnik Dežman je še pred napadom skušal priti v Ljubljano, da bi dobil zvezo s poveljstvom in navodila.

»Prédajte se!« so bili klici »tovarišic« med treskanjem bomb in kamenjem pokopaliških spomenikov.

Ko se je že dan nagibal se je vračal poveljnik in se slučajno našel z desetino, ki je bila zunaj. Kakor domenjeno je udaril z njo v hrbet partizanom, istočasno pa smo udarili izza obzidja z močnim: »Hura, juriš!« Sovražnik misleč, da je prišla pomoč Nemcev so bili zmedeni. Kot bi

odsekal so prenehali proti strelji, le po odpadlem listju je gomazelo v brezupnem neredu. Ženski klici in prošnje so vso zmedo še povečali. Šele pozno pod noč so se vračali naši vojaki, drveč sovražnika tja do Orel.

Veseli zmage so se objemali fantje.

Mnogo partizanov je padlo, med njimi devet mobilizirancev – Vaških stražarjev, katere so gonili v prve vrste. Mnogo fantov je bilo ranjenih, nekaj tudi od kamenja na pokopališču.

Poslopje mežnarije so komunisti po vojni ponovno podrli. Cerkev samo pa onečastili z napisi, pozneje pa zmetali ven klopi, svetnike, freske prebelili z apnom, pokradli svete posode, knjige, lestence, harmonij, zvonove in uro v zvoniku.

Šest mesecev po vojni je bil grič Urha strogo zaprt.

Komunisti so pripravljali žrtve za krvavi sodni teater, cerkev pa za muzej svojega divjanja.

Ko je bila razdejana cerkev spet obnovljena 17. junija 2007, so prireditelji pripravili primerno kroniko, kjer je za leto 1990 med drugim napisal tedanji župnik P. Vid Junger:

»Usoda je hotela, da je poštenje bilo izrinjeno in na oltar češčenja se je postavila laž.

Vendar vsak otrok ve, da še v pravljici dobro vedno zmaga, v zgodovini pa tudi poštenost in pravica dobita nekega dne pravo raredetje.

Tako smo danes na mestu, kjer je samo močnejši lahko povzdigoval svoj glas; skromnejši, krščanski, pošten in rodoljubljeni duh pa je moral molčati.

Naš shod tukaj pomaga priti resnici na svetilnik. Zato v duhu trdno odločeni sklenimo: grajo premagovati s razumevanjem, prepir z dialogom, maščevalnot s odpuščanjem, laž s čisto resnico... Zakaj človek velja le toliko, kolikor ima srca.

Premagali smo strah in mišljenje, da končno nastopijo pogoji za nove čase. Nekoliko so se res razpisali časopisi o tem dogodku, nekoliko so zarohneli borci *toda prva zmaga je bila, da na tem kraju ima tudi cerkev kaj iskati in da laž in obsodba cerkve in domobranstva zgublja svoje privržence.*

Nalog o nameravanem umoru vseh mobilizirancev, ki nimajo zanimanja za komunizem.

Štab 1. bataljona "Ljube Serčerja"

K R O

Štev. 416

Na položaju

Dne 3. februarja 1943

Strogo zaupno!

KOMANDI DOLOMITSKEGA ODREDA

NA POLOŽAJU.

Po ustni odredni Komandanta 3. grupe, se morajo vsi na novo mobiliziranci komisijsko pregledani in kateri naj bi se pregledali in sicer komisija se naj sestoji od 3 - 5 100% komunistov, kateri jim naj isprašajo kaj je komunizem, kakšen je cilj komunizma in kateri so svetovno znani vodje komunistov. Isto naj se postopa če se slučajno ugrabi, kakšnjega Italijana, ali nemca.

Kateri ljudje znajo odgovarjati na zgornja vprašanja in kažejo zanimanje za komunizem, se jih u vrsti zaenkrat, dokler ni orožja v delovne odelke na ta način bomo lahko napravili 100% čisto komunistični kadar. Vse one, kateri ne vejo nič o zgodovini komunizma in nimajo zanimanja zato se jih likvidira.

Kolikor kaže danes stanje, je pobegnilo iz naših edinic od novih mobilizirancev nič manj kot 95% to je od 15. decembra do danes. Tega se več nesme pojaviti.

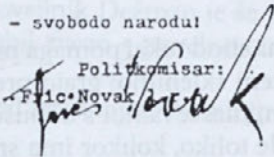
Likvidacija obsojencev na smrt se mora izvršiti v največji tajnosti. Odgovorni ste za vsako dejanje za katero bi morabiti javnost izvedela.

V točno izvršitev.

Smrt fašizmu - svoboda narodul

Polikomisar:

Fric Novak

Eden izmed neštetihi »uradnih« dokazov za komunistični značaj Osvobodilne fronte je zgornji dokument. Razvoj Osvobodilne fronte je leta 1943. šel tako daleč v komunizem, da je »narodno-osvobodilna vojska« zapovedala pobijati vse prisilne mobilizirance, ki ne vedo nič o komunizmu ter ne kažejo zanj zanimanja...

81143
Glavni štab
NOV in FO Slovenije
dne 30.9.1943.
št. 996.

140 B

Štabu XIV. divizije.

Fo kapitancijski talije se je prijavile v naših enitvah več Italijanov in se izjasnile za Osvobodilno borbo. Nekaj od teh je že stopilo v borbo in se dobro izkazalo.

Da bi te tovariše še bolj privesali in oduševili za Osvobodilno borbo, naj se vsi zberejo v eno enitavo, kjer bodo skupno lahko pokazali še večji uspeh.

O d r e j a n o :

1. Štab XIV. divizije naj formira enitavo italijanskih partizanov. Postavitelj štaba in vse ostale potrebne za formiranje naj odredi štab sam v svojem območju. O izvršenju dostavite sporočilo. Enitavo naj operira na teritoriji dodeljeni temu štabu in v sestavi večje enitave, kakor bo to štab našel za najprikladnejše.

2. Vse naše komande in enitave naj pošljejo tovariše italijanske narodnosti Štabu XIV. divizije. To se ima izvršiti takoj. Samo v najnujnejših slučajih se posilnici lahko začasno še manjše sberajo na dosegljivih mestih. Takšen je slučaj lahko pri specialistih, dokler se naši ne izdijo v dotičnem prostoru, in drugo.

3. V slučaju, da se poveča uporaba enitave italijanskih partizanov na teritoriji XIV. divizije kot neumesluna, nam sporočite.

Političar
Boris Kreigher, l.r.

Nam. koadjuvanta-gen. rala
Jaka Šušič, l.r.

Dostavljena:
Štabu XIV., XV., XVIII. divizije (ki naj izdajo povelja brigadom)
koncarnim področij.

Zapoved o ustanovitvi italijanskih oddelkov v slovenski »narodno-osvobodilni vojski« - nov dokaz za »nacionalni« značaj Osvobodilne fronte.

Tri za lahko noč

»Kateri mesec je najprimernejši za obiranje sadja«? vpraša Miha

»Mesec ni pomemben, glavno je da gospodarja ni doma in da ima psa priklenjenega«, odgovori Jože.

»Zakaj ste ukradli avto«? vpraša sodnik.

»Mudilo se mi je na vlak«.

»Zakaj pa niste vzeli avtobusa«?

»Ja gospod sodnik, kdo pa danes še krade avtobuse«?

Ko pride nov zapornik v celico vpraša sojetnika:

»Zakaj pa ti sediš«?

»Ker me noge bolijo«

*Nadaljevanki: »Teharski otroci« in »Spomini«
bomo objavili v naslednji številki.*

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Orlov vrh na Ljubljanskem gradu

*Kdor zida z lažjo
kdor zida z prevaro,
kdor zida na temelje zla -
ne zida, temveč podira.
Če sebi podira
dela brezumje,
če pa drugim podira
dela zločin.*

Tone Kuntner